Γράφει ο **Κώστας Παπαδάκης**

«……Γιατί το κάθε άρθρο του συντάγματος περιέχει την ίδια του την αντίθεση, ***τη δική του άνω και κάτω βουλή****, δηλαδή στη γενική φράση την ελευθερία και στη σημείωση του περιθώριου την κατάργηση της ελευθερίας…..».*

Η παραπάνω φράση, διατυπωμένη από τον **Καρλ Μαρξ**, στο βιβλίο του «**Η 18η Brumaire** του Λουδοβίκου Βοναπάρτη», του οποίου το μεγαλύτερο μέρος γράφτηκε έως τον Φεβρουάριο 1852, περιέχει μία από τις σημαντικότερες κρίσεις για την επίφαση και τη σχετικότητα των αστικών συνταγματικών ελευθεριών. Και Φαίνεται ότι η κυβέρνηση ετοιμάζεται να αναβαθμίσει την «κάτω βουλή» του δικαιώματος των συναθροίσεων.

Δόθηκε λοιπόν στην δημοσιότητα πριν λίγες μέρες με την γνωστή μέθοδο της διαρροής για τον έλεγχο των αντιδράσεων το νομοσχέδιο που έχει κατά νου η κυβέρνηση να εισαγάγει προς ψήφιση για τον **περιορισμό των συναθροίσεων**. Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο, το οποίο περιορίζει πολυποίκιλλα τις διαδηλώσεις, υποβαθμίζει τη νομική τους αξία, υποχρεώνει τους διαδηλωτές να συνεργάζονται με την αστυνομία και στην ουσία καταργεί το άρθρο 11 του Συντάγματος, που κατοχυρώνει το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και είναι χειρότερο ακόμα και από το ισχύον χουντικό διάταγμα του 1971 για τις συναθροίσεις για τους ακόλουθους λόγους :

1) ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΤΟ ΛΑΟ Η ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ;

Από το πρώτο ήδη άρθρο το νομοσχέδιο ξεκαθαρίζει, παρά την αντίθετη διατύπωση του, ότι προτεραιότητά του είναι να μην εκτίθεται σε σοβαρό κίνδυνο η δημόσια ασφάλεια και να μην διαταράσσεται υπέρμετρα η **κοινωνικοοικονομική ζωή ορισμένης περιοχής**.

Όσον αφορά την δημόσια ασφάλεια είναι ευκαιρία να ξεκαθαρίσουμε, ότι η εντύπωση που

υπάρχει ότι δήθεν το κράτος δεν έχει δικαίωμα επέμβασης στις συναθροίσεις προκειμένου να προασπίζει την δημόσια ασφάλεια είναι ψευδής. Μόνο το γεγονός, ότι εξακολουθούν να βρίσκονται σε ισχύ μετά από τόσες κυβερνήσεις που πέρασαν το ΝΔ 794/1971 και το εκτελεστικό αυτό ΒΔ 269/1972, δύο χουντικά νομοθετήματα δηλαδή, είναι εξ' ορισμού αντίθετο με το ότι τα νομοθετήματα αυτά δεν προβλέπουν την δυνατότητα των αστυνομικών οργάνων του κράτους να διαλύουν συναθροίσεις.

Αλλά πέραν αυτών, υπάρχει και το άρθρο 131 ΠΔ 141/1991, με το οποίο παρέχεται στην αστυνομία η εξουσία προληπτικής απαγόρευσης συνάθροισης με αιτιολογημένη απόφαση του αρμόδιου αστυνομικού διευθυντή, αν εξαιτίας της επίκειται σοβαρός κίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια ή απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 3 ΝΔ 797/1971 ολόκληρο το ΒΔ 269/1972 με τον τίτλο «Κανονισμός διαλύσεως δημοσίων συναθροίσεων» παρέχεται το δικαίωμα διάλυσης των συναθροίσεων, όταν προκαλούν κίνδυνο στην δημόσια ασφάλεια.

Όσον αφορά το κριτήριο της υπέρμετρης διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής **ορισμένης περιοχής** (της περιοχής της διαδήλωσης φυσικά) αυτό προφανές ότι προκαλεί ακόμα μεγαλύτερη εξουσία περιορισμού των διαδηλώσεων, αφού ασφαλώς η υπέρμετρη διαταραχή της κοινωνικοοικονομικής ζωής μίας ορισμένης περιοχής είναι πολύ ευκολότερο να προκληθεί από την υπέρμετρη διαταραχή της κοινωνικοοικονομικής ζωής γενικά. Ήδη η στάθμιση του δικαιώματος των συναθροίσεων ως υποκείμενης στον περιορισμό της κοινωνικοοικονομικής ζωής ορισμένης περιοχής προνομιοποιεί την τελευταία και μεταφραζόμενο με τους όρους της ισχύουσας αγοράς ουσιαστικά αντιμετωπίζει τα οδοστρώματα και τα πεζοδρόμια ως παραρτήματα **(«παρακολουθήματα») των παρακείμενων εμπορικών καταστημάτων** καθιστώντας κύριο, αν όχι αποκλειστικό προορισμό του, την προπαρασκευή της μετάβασης της εμπορικής τους πελατείας για την αγορά εμπορευμάτων.

Και από την μια είναι τόσο αδηφάγα αυτά τα εμπορικά καταστήματα, ώστε δεν χορταίνουν παρά τις επανειλημμένες αυξήσεις του ωραρίου, την μεταβολή του διακεκομμένου σε συνεχές, την λειτουργία Σάββατα μέχρι αργά, συχνά την λειτουργία και τις Κυριακές και αργίες, λευκές νύχτες, μαύρες Παρασκευές κλπ, ώστε να απαιτούν και τον περιορισμό των συναθροίσεων τις λίγες ώρες ή τα λίγα λεπτά που διέρχονται μπροστά από τα καταστήματα τους. Από την άλλη είναι τόσο μονομερής ο τρόπος, με τον οποίο βλέπουν τα συμφέροντα τους, ώστε να μην διεκδικούν πεζοδρομήσεις, μείωση της κυκλοφορίας των ΙΧ, του καυσαερίου και των θορύβων στο κέντρο και να μην διαμαρτύρονται για άλλα συμβάντα που έχουν ως αποτέλεσμα κυκλοφοριακές ανωμαλίες, όπως επισκέψεις επισήμων προσώπων,

παρελάσεις κ.λ.π. αλλά έχουν στοχοποιήσει εδώ και χρόνια τις συναθροίσεις ως τον εχθρό τους. Τρίτον, δείχνουν τόσο αφελείς οικονομικά που φαίνεται να μην αντιλαμβάνονται, ότι η αιτία που οι εμπορικές τους επιδόσεις είναι μικρότερες των προσδοκιών τους δεν οφείλεται ούτε στις συναθροίσεις ούτε φυσικά στα χρονικά όρια της λειτουργία τους, αλλά πολύ απλά στην οικονομική κρίση και στο γεγονός, ότι η πλειοψηφία των υποψήφιων πελατών τους δεν έχει την αγοραστική δύναμη για να τις υποστηρίξει. Σε ένα έχουν δίκιο, ότι ποτέ δεν αποζημιώθηκαν από το κράτος για σπασμένες βιτρίνες και ζημιές από επεισόδια. Αλλά ούτε και το διεκδίκησαν με την ίδια θέρμη. Και το κράτος άλλο που δεν θέλει από το να τους επαυξάνει την αντίθεση με τους διαδηλωτές.

Επόμενο των προτεραιοτήτων αυτών είναι η στοίχιση ολοκλήρου του νομοσχεδίου, όχι φυσικά στην ρύθμιση, αλλά στον πολλαπλό περιορισμό που δυσχεραίνει ως και καταργεί ή καθιστά υπέρμετρα επικίνδυνη την διοργάνωση συναθροίσεων. Έτσι :

2) ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΕ ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΤΗ ΤΗΝ ΕΛΑΣ

Με το άρθρο 2 αφενός εννοιολογούνται και θεσπίζονται οι περιορισμοί στις συναθροίσεις, αφετέρου τυποποιείται η ιδιότητα του οργανωτή των συναθροίσεων και μάλιστα με επέκταση και στο φυσικό πρόσωπο που εκπροσωπεί τις συλλογικότητες που καλούν, ο οποίος οργανωτής σύμφωνα με το άρθρο 16 ευθύνεται με την ατομική του περιουσία φυσικά για την αποζημίωση όσων υπέστησαν βλάβες τις ζωής, της σωματικής ακεραιότητας και της ιδιοκτησίας από τους συμμετέχοντες στην δημόσια υπαίθρια συνάθροιση.

Με άλλα λόγια, κάθε διαδήλωση αποκτά το «κορόιδο» της, εκείνον ο οποίος ευθύνεται συλλογικά και αντικειμενικά για πράξεις τις οποίες έκαναν άλλοι γνωστοί ή άγνωστοι, ακόμα και αν οι πράξεις αυτές τελέσθηκαν εκτός των ορίων του σκοπού της υπαίθριας συνάθροισης.

3) Με το άρθρο 3 καθιερώνεται υποχρέωση γνωστοποίησης της συνάθροισης από τον οργανωτή προ 48 ωρών τουλάχιστον στην ελληνική αστυνομία, στην οποία παρέχεται σιωπηρά το δικαίωμα να απαγορεύει τις συναθροίσεις ή να τις περιορίζει σε μέρος του οδοστρώματος ή και να τις απαγορεύει εντελώς, όταν προσέρχονται άτομα που φέρουν αντικείμενα ή εκδηλώνουν συμπεριφορές που θέτουν σε διακινδύνευση την ανθρώπινη ζωή, την σωματική ακεραιότητα, περιουσιακά δικαιώματα, παρακώλυση κυκλοφορίας, πρόσβαση σε δημόσιες υπηρεσίες κλπ.

Συνάθροιση, η οποία δεν έχει γνωστοποιηθεί, κατά τεκμήριο απαγορεύεται, όπως συνάγεται

από την διατύπωση του άρθρου 3 παρ. 3 του νομοσχεδίου («δύναται να επιτραπεί»).

Εδώ το υπό ψήφιση νομοσχέδιο είναι αυστηρότερο και από εκείνο της χούντας. Σύμφωνα με το άρθρο 6 παρ. 5 ΝΔ 794/1971 «συνάθροιση, η οποία διεξάγεται ακόμα και χωρίς να έχει υποβληθεί στους απαιτούμενους τύπους για την προηγούμενη έγκριση της εκ μέρους της αστυνομικής αρχής, εφόσον δεν έχει απαγορευθεί και δεν έχει κοινοποιηθεί απαγόρευση της 8 ώρες πριν την πραγματοποίηση της θεωρείται ως μη απαγορευθείσα.»

4) Με το άρθρο 4 θεσπίζονται οι υποχρεώσεις του οργανωτή πέρα από τις αστικές ευθύνες που προαναφέρθηκαν να συνεργάζεται με την αστυνομία συνδράμοντας την για την τήρηση της τάξης, να ενημερώνει τους μετέχοντες στην συνάθροιση να μην φέρουν και χρησιμοποιούν αντικείμενα πρόσφορα για την άσκηση βίας, ουσιαστικά δηλαδή να μεταφέρει τις εντολές της αστυνομίας στους διαδηλωτές, ακόμα και να ζητά την παρέμβαση της αστυνομίας για την απομάκρυνση ατόμων που φέρουν τέτοια αντικείμενα, καθώς και να ορίζει επαρκή αριθμό ατόμων για την περιφρούρηση της συνάθροισης.

ΟΛΗ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

5) Για τον σκοπό αυτό μάλιστα (άρθρο 5) ορίζεται και αστυνομικός διαμεσολαβητής, αξιωματικός της ΕΛΑΣ, ο οποίος αποτελεί τον **σύνδεσμο της αστυνομικής αρχής** με τον διοργανωτή.

Απορίας άξιο είναι πως δεν προβλέπεται η “ex officio” απόδοση θέσεων εκπροσώπησης αστυνομικών συνδέσμων στα συλλογικά όργανα διοίκησης των φορέων που συνήθως διοργανώνουν διαδηλώσεις (πχ εργατικά κέντρα, σωματεία, πολιτικές οργανώσεις κ.λ.π) για να μετέχουν εξ αρχής στη λήψη των σχετικών αποφάσεων !

6) Με το άρθρο 6 η αστυνομική Αρχή *«υποχρεούται να διασφαλίζει την ακώλυτη άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι σε δημόσιο υπαίθριο χώρο, όπως αυτό ορίζεται στο άρθρο 1»* του ν/σ.

Αληθής έννοια της διάταξης – φερετζέ είναι ότι η αστυνομία υποχρεούται να διασφαλίζει τους περιορισμούς των συναθροίσεων χάριν της κοινωνικοοικονομικής ζωής της περιοχής που τελούνται.

7) Με το άρθρο 7 επικείμενη δημόσια συνάθροιση μπορεί να απαγορευθεί, εάν α) επαπειλείται σοβαρός κίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια, β) απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής σε ορισμένη περιοχή.

Κριτήρια για αυτό είναι ο **εκτιμώμενος αριθμός των συμμετεχόντων** (ειρήσθω εν παρόδω ότι ο αριθμός των συμμετεχόντων είναι εύλογο να οδηγήσει στον περιορισμό σε μία λωρίδα, αλλά με ποιά λογική στην πλήρη απαγόρευση;), η περιοχή πραγματοποίησης και ο **βαθμός επικινδυνότητας** αυτής. Όλα αυτά βεβαίως κρίνονται από την αστυνομία.

8) Για την προστασία των ίδιων εννόμων αγαθών επιτρέπεται εκτός από την απαγόρευση και **η επιβολή περιορισμών** (άρθρο 8) είτε σε επικείμενη συνάθροιση είτε ακόμα και σε συνάθροιση που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη. Τέτοιοι είναι ο περιορισμός σε μέρος του οδοστρώματος η και άλλου δημόσιου χώρου (άλλη μία απόδειξη ότι με πρόσχημα την κυκλοφορία σκοπείται ο περιορισμός των διαδηλώσεων) και η απομάκρυνση επικίνδυνων ατόμων. Προφανώς οι «προληπτικές προσαγωγές» θα νομιμοποιηθούν σε κάθε διαδήλωση.

9) Με το άρθρο 9 προβλέπεται η **διάλυση των συναθροίσεων** όταν α) πραγματοποιούνται παρά την απαγόρευση, β) δεν συμμορφώνονται στις αστυνομικές υποδείξεις, γ) εκτρέπονται σε βία αλλά και δ) πραγματοποιούνται χωρίς να έχουν γνωστοποιηθεί.

10) Η αποφασιστική αρμοδιότητα σχετικά με την απαγόρευση ή τους περιορισμούς είναι η αστυνομία, αφού λάβει (όχι δεσμευτικά) την **γνώμη των οικείων δημάρχων** (άρθρο 10) με μόνη την υποχρέωση η απόφαση της να είναι αιτιολογημένη και να κοινοποιηθεί στην αρμόδια εισαγγελική αρχή (άρθρο 11).

12) ΒΙΑ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ
Στο άρθρο 12 προβλέπεται, ότι για την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 9 (δηλαδή για την διάλυση δημόσιας συνάθροισης) η αστυνομική αρχή μπορεί να χρησιμοποιεί προς τούτο **κάθε νόμιμο μέσο**.

Και αυτό το άρθρο παρέχει στην αστυνομία **ευρύτερες εξουσίες** από εκείνες που παρείχε ο χουντικός κανονισμός διάλυσης συναθροίσεων, ο οποίος τουλάχιστον διόριζε ενδεικτικά τα μέσα αυτά *(βίαιη απώθηση, καταιονισμός δι ύδατος, αστυνομική ράβδος, υποκόπανοι των όπλων, δακρυγόνα ή έτερα **συναφή** μέσα).*

Στην επικείμενη διάταξη η έννοια του κάθε νόμιμου μέσου, τι άλλο ακόμα μπορεί να χωρέσει; Μήπως **τα αστυνομικά πιστόλια**, που βγαίνουν όλο και πιο συχνά είτε σε πανεπιστημιακούς χώρους που υπό προϋποθέσεις ισχύει ακόμα το πανεπιστημιακό άσυλο, είτε για την επίλυση ιδιωτικών τους διαφορών ;

13- 14) «ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ….ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ»

Το νομοσχέδιο προβλέπει προσωρινή και οριστική δικαστική προστασία κατά των αστυνομικών αποφάσεων για απαγορεύσεις και περιορισμούς, αλλά ούτως ή άλλως αυτήν την παρέχουν οι γενικές διατάξεις του διοικητικού δικαίου και δεν χρειαζόταν κάποια ιδιαίτερη θέσπιση. Αλλά αυτά μόνο πριν την πραγματοποίηση. Κατά τη διάρκειά τους κανένα δικαστήριο δεν συνεδριάζει, παρά μόνο τα αυτόφωρα των συλλαμβανομένων.

Εκείνο όμως που συγκεκριμενοποιείται με το νομοσχέδιο είναι ότι ο φορέας παροχής αυτής της προσωρινής δικαστικής προστασίας είναι η **Επιτροπή Αναστολών** του Συμβουλίου της Επικρατείας, ένα δικαστικό όργανο δηλαδή πολυτελείας, χρονοβόρο, δυσκίνητο, και συντηρητικό λαμβάνοντας μάλιστα υπ όψη, ότι το ΣτΕ είναι το μόνο δικαστήριο που εξακολουθεί να βρίσκεται στο κέντρο της Αθήνας στην οδό Πανεπιστημίου απέναντι σχεδόν από τα Προπύλαια και έχει υποστεί τις ενοχλήσεις άπειρων διαδηλώσεων, ενώ η προσφυγή σε αυτό είναι και ιδιαίτερα δαπανηρή. Και η μοναδική του νομολογία στο θέμα φυσικά αρνητική. Αναφέρομαι στην απόφαση της Επιτροπής Αναστολών του **ΣτΕ 633/1999** με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής εκτέλεσης του Κ.Κ.Ε.. κατά της απόφασης του Γενικού Αστυνομικού Διευθυντή Αττικής, *που απαγόρευε τη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση ή πορεία οργανωμένων ομάδων στον Αερολιμένα Αθηνών και σε συγκεκριμένες οδούς στο κέντρο της Αθήνας, για λόγους προστασίας της δημόσιας ασφάλειας, καθόσον την ημερομηνία που αυτές θα ελάμβαναν χώρα, είχε προγραμματιστεί επίσημη επίσκεψη στην Ελλάδα του Προέδρου των Η.Π.Α. Κλίντον και απειλούνταν σοβαρός κίνδυνος για τη ζωή και σωματική ακεραιότητα του ξένου επισήμου και των μελών της αποστολής του, ο οποίος κίνδυνος δεν μπορούσε να αποτραπεί αλλιώς,*

15) ΠΟΙΝΙΚΕΣ ΕΥΘΥΝΕΣ

Και βέβαια το νομοσχέδιο εκτός από τις αστικές κυρώσεις του οργανωτή δημόσιας συνάθροισης (άρθρο 16), στις οποίες αναφερθήκαμε, προβλέπει και **ποινικές ευθύνες** για όσους μετέχουν σε δημόσια συνάθροιση που έχει απαγορευθεί (ακόμα και αν η συνάθροιση αυτή πραγματοποιείται κανονικά) ή παρεμποδίζουν την διεξαγωγή δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης (δεν πρόκειται για προστασία φυσικά του δικαιώματος της διαδήλωσης, αλλά πρόκειται για καταστολή του δικαιώματος της αντισυγκέντρωσης).

Το άρθρο αυτό (άρθρο 15) ουσιαστικά επαναφέρει το καταργημένο από τον νέο Ποινικό Κώδικα, παλιό άρθρο 171 ΠΚ (θρασύτητα κατά της αρχής), που τιμωρούσε ακριβώς την συμμετοχή σε απαγορευμένη δημόσια συνάθροιση. Αλλά και εκείνο ακόμα προέβλεπε χαμηλότερο όριο ποινής (μέχρι 6 μηνών), ενώ το επιχειρούμενο να θεσπιστεί προβλέπει ποινή μέχρι ενός έτους. Η ίδια ποινή προβλέπεται και για όσους δεν συμμορφώνονται στους

περιορισμούς που επιβάλλει η παριστάμενη αστυνομική αρχή, χωρίς να αποτελεί προϋπόθεση για την ποινική τους απειλή η τέλεση βιαιοπραγιών.

Αν τέλεσαν και βιαιοπραγίες, το αδίκημα αποκτά διακεκριμένο χαρακτήρα και απειλείται με ποινή φυλάκισης μέχρι 2 ετών και εφόσον δεν τιμωρούνται βαρύτερα με άλλη διάταξη.

Η «άλλη διάταξη» είναι βέβαια η αναφερόμενη στο άρθρο 15, διάταξη του άρθρου 170 ΠΚ (στάση) , κυρίως όμως η επίσης αναφερόμενη διάταξη του ΠΚ 189 (διατάραξη κοινής ειρήνης), που όχι μόνο δεν καταργήθηκε με τον νέο ΠΚ της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, (ν. 4619/2019) αλλά αντίθετα προβλέφθηκε και η διακεκριμένη περίσταση της τέλεσης του αδικήματος εκ μέρους *υποκινητών της διατάραξης*, που έχουν *καθοδηγητικό ρόλο μέσα στο πλήθος*», (με αυτή ασφαλίτικη διατύπωση υπάρχει ακριβώς στο ΠΚ 189 παρ. 3) που τιμωρούνται με φυλάκιση τουλάχιστον 3 μηνών, άρα μέχρι 5 χρόνων – εκτιτέα ως γνωστόν και πάντως μη μετατρέψιμη αν υπερβαίνει τα τρία έτη πλέον.

ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΟΥΓΙΑ…..ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
Μεγαλύτερο ενδιαφέρον όμως έχει η κλιμάκωση της ποινικής αντιμετώπισης του Π.Κ. 189, αφού με την τροποποίηση του άρθρου 187Α Π.Κ. με το ν. **4637/2019**, δηλαδή τις τροποποιήσεις που επέφερε η κυβέρνηση της Ν.Δ. τον Νοέμβριο 2019 στον νέο ΠΚ τα **«εγκλήματα κατά της δημόσιας τάξης»**, ακόμα και πλημμελληματικού χαρακτήρα εντάσσονται στα αδικήματα, τα οποία αποτελούν **κορμό για την απόδοση διακεκριμένων επιβαρυντικών περιστάσεων τρομοκρατικής τέλεσης**, αλλά και αντικείμενο συγκρότησης τρομοκρατικής οργάνωσης. Στην «αντικειμενική υπόσταση» του άρθρου 187Α Π.Κ. με άλλα λόγια. Ανάμεσα βεβαίως στα εγκλήματα κατά της δημόσιας τάξης ανήκει και η διατάραξη κοινής ειρήνης (ΠΚ 189).

Έτσι λοιπόν η συνδυασμένη εφαρμογή των ΠΚ 187Α, 189 και του νέου νομοσχέδιου για τις συναθροίσεις, εφόσον τελικά ψηφιστεί, όχι μόνο θα απαγορεύσει και θα περιορίσει τις συναθροίσεις, αλλά θα ανοίξει και τον δρόμο, ώστε η **εκτροπή** τους να αντιμετωπίζεται και να τιμωρείται **ως τρομοκρατική πράξη** απειλούμενη με αυξημένα όρια ποινής (+ ένα έτος) , αλλά και ως αντικείμενο συγκρότησης τρομοκρατικής οργάνωσης (κακούργημα).

……

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι πραγματικά συνεπής στις κατασταλτικές της εξαγγελίες και το έχει αποδείξει ήδη αποχαλινώνοντας τους αστυνομικούς και αποδεσμεύοντάς τους από κάθε αναστολή, προκειμένου να μπαίνουν και να οπλοφορούν σε πανεπιστημιακούς χώρους,

να εισβάλουν σε κατοικίες και ταράτσες, να ξεγυμνώνουν διαδηλωτές, να εισβάλουν σε κινηματογράφους, νυχτερινά μπαρ και κέντρα διασκέδασης, να χαστουκίζουν 6χρονα παιδιά, να ρίχνουν χημικά και δακρυγόνα με το παραμικρό, ακόμα και μέσα στον χώρο των δικαστηρίων, να απαγορεύουν εκδηλώσεις συμπαράστασης σε αυτά και τελευταία να σπάνε επιδεικτικά αυτοκίνητα και παρ μπρίζ στα νησιά.

Λένε ότι το τέρμα της κατρακύλας είναι ο πάτος, αλλά κάθε φορά διαπιστώνουμε ότι υπάρχει πάντα περιθώριο μέχρι να τον φτάσουμε. Η «κάτω» βουλή έχει δρόμο ακόμα. Το υπό ψήφιση νομοσχέδιο απέχει μία βαθμίδα μόνο από την πλήρη και τυπική κατάργηση του άρθρου 11 του Συντάγματος, που προβλέπει τις συναθροίσεις, γιατί πολύ απλά δεν αφήνει κανένα απολύτως πεδίο διεξαγωγής και ελευθερίας τους.

Μόνο που στην ιστορία δεν έλειψαν ούτε η καταστολή, ούτε οι απαγορεύσεις. Αλλά ούτε αυτές, ούτε οι δίκες λύγισαν τους αγωνιστές. Και αυτό το ν/σ αν και όπως ψηφιστεί θα καταργηθεί στην πράξη. Γιατί οι εμπνευστές του **λογαριάζουν και πάλι χωρίς τον ξενοδόχο**. Γιατί μπορεί η εξουσία να γράφει την «κάτω βουλή», αλλά την «άνω βουλή» την γράφει πάντα ο λαός!

Αθήνα, 28/2/2020